

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 804/2025
25.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Веселина Гојића, поднетом против правноснажних пресуда Основног у Лозници К. бр. 203/24 од 19.09.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 838/24 од 19.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 25. јуна 2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Веселина Гојића, поднет против правноснажних пресуда Основног у Лозници К. бр. 203/24 од 19.09.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 838/24 од 19.03.2025. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу, **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног у Лозници К. бр. 203/24 од 19.09.2024. године, окривљени АА је оглашен кривим због извршења продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. у вези 61. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 6 месеци. Истовремено је одређено да ће се наведена казна извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, те да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случају прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, те да уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне.

Истом пресудом, на основу члана 87. став 1. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета-путничког моторног возила марке „Mercedes Benz” и 4 новчанице у апоенима од по 100 еура, ближе описаних у изреци првостепене

пресуде, а на основу члана 151. став 1. ЗКП, одређено је да се окривљеном имају вратити два телефона марке „Samsung”, описана у изреци, одмах по правноснажности пресуде.

На основу члана 264. став 1. ЗКП окривљени је обавезан да Основном јавном тужилаштву у Лозници надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 48.000,00 динара, у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, а на основу члана 264. став 1. ЗКП окривљени је ослобођен обавезе плаћања трошкова - паушала суду.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 838/24 од 19.03.2025. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног у Лозници К. бр. 203/24 од 19.09.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Веселин Гојић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, с тим што у образложењу истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање, уз истовремени захтев да се у смислу одредбе члана 488. став 3. ЗКП одреди одлагање извршења правноснажне пресуде.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Веселина Гојића је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, бранилац у поднетом захтеву истиче да дело због ког је окривљени оглашен кривим не представља кривично дело, обзиром да из описа радње извршења не произилазе ни субјективни, а ни објективни елементи кривичног дела из члана 350. став 2. у вези члана 61. КЗ.

Изнете наводе браниоца окривљеног Врховни суд оцењује као неосноване.

Наиме, кривично дело недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. КЗ чини онај ко у намери да себи прибави какву корист, омогућава другом недозвољен прелаз границе Србије или недозвољен боравак или транзит кроз Србију.

Из чињеничног описа радње извршења кривичног дела датог у изреци првостепене пресуде произлази да је окривљени дана 07. и 08. фебруара 2024. године, способан да схвати значај свог дела и управља својим поступцима, те свестан свог

дела, чије је извршење хтео, свестан забрањености свог дела, у намери да себи прибави какву корист, омогућио недозвољен транзит кроз Републику Србију у циљу даљег недозвољеног преласка границе Републике Србије илегалним мигрантима, тако што је својим такси возилом у два наврата из Обреновца до Лознице превезао по 4 лица, за које је знао да су илегални мигранти који су у Републику Србију ушли без валидних путних исправа за боравак и улазак у Републику Србију, на начини ближе описан у изреци првостепене пресуде, при чему је дана 07.02.2024. године од илегалних миграната превоз наплатио 400 еура, а затим је дана 08.02.2024. године у месту Јелав заустављен од стране полицијске патроле, којом приликом је превозио 4 илегална миграната из Сирије, те од којих је за услуге превоза узео 400 еура.

Из овако описаних радњи окривљеног АА, по оцени Врховног суда, јасно произилазе сва законска обележја кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. у вези члана 61. КЗ, и то како објективна, које се односе на саму радњу извршења дела, обзиром да је окривљени оглашен кривим да је у намери да себи прибави корист омогућио недозвољен транзит кроз Србију већем броју страних држављана-илегалних миграната, тако и субјективна обележја која се односе на урачунљивост и умишљај окривљеног.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу у којем се нижестепене пресуде побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, одбијен је као неоснован.

У преосталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, односно због тога што нема законом прописан садржај.

Наиме, у преосталом делу поднетог захтева бранилац полемише са чињеничним стањем и оценом доказа од стране нижестепених судова, истичући да окривљени није знао да су лица која превози илегални мигранти, да није имао никаква сазнања о незаконитим активностима путника које је превозио, нити је себи желео да прибави какву корист, већ је обављао услуге такси превоза страним држављанима, закључујући да возња таксијем не може бити квалификована као недозвољен транзит кроз Републику Србију.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног оценио као недозвољен.

Поред тога, у образложењу поднетог захтева, бранилац наводи повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, која повреда представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, бранилац не наводи конкретно у чему се ова повреда закона састоји, односно на који начин су нижестепени судови у погледу кривичног дела које предмет оптужбе применили закон који се не може применити.

Одредба члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а то подразумева не само опредељење о

којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, па обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује, то је предметни захтев у овом делу одбачен, јер у овом делу нема законом прописан садржај.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председник већа – судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић